

Korsika 2007

Zápisky z výletu

M. Rybák

Toto dílko bylo vydáno pod laskavou záštitou Ministerstva promyšlených informací Republiky Vesele

Copyright © M. Rybák 2007

Veškeré kopírování a šíření tohoto spisku je dovoleno na základě výslovného písemného povolení Ministerstva promyšlených informací Republiky Vesele, které bude uděleno pouze po doručení kolku rázu útočného a pod podmínkou, že bude zisk spravedlivě předán autorovi. Neoprávněné kopírování, vytrhování z kontextu napodobování, persifláže všeho druhu, zesměšňování a kritizování bude postihováno ve shodě se zákony Republiky Vesele do hrdel a statků.

Historie

se prý neopakuje, nicméně rozhodnutí strávit letošní dovolenou s bicykly na Korsice nám opět demokraticky oznámil Přemek. A nutno říci, že rozhodl dobře. Jak také jinak.

Co se historie Korsiky týká, tak ta sahá hluboko do minulosti, jak nasvědčují tajemné menhiry a dokonce jeden kamenný dinosaur. Již staří Řekové si v tom ale udělali jasno. Korsika se jmenuje po jednom ze dvou synu Héraklových, kteří se jmenovali Cordus a Sardus. Na cestě po světě dorazili ke dvěma ostrovům a usadili se na nich.

Po nich to šlo jako všude jinde, čili válčilo se neustále. A když snad byl na čas mír, tak jen proto, aby bylo možno nabrat sílu k dalšímu válčení. Válčilo se proti kdekomu - Římanům, Saracénům, Janovanům, Francouzům a když to začalo být příliš riskantní, válčilo se aspoň proti sousedům ve vedlejší vesnici a říkalo se tomu vendeta. Nejlépe to vymysleli v Sartene - aby nemuseli chodit daleko a riskovat vyplenění cizáky, udělali si válku doma a třicet let mordovala jedna půlka města tu druhou. Důvod sporu byl úměrný velikosti nepřátelství - pohádali se o psa. A jak historie ukazuje a ačkoliv se to nerado přiznává, každá válka přinese pokrok: Sartene se díky této vendetě stalo nejkorsičtějším městem Korsiky a je zaplaveno turisty.

V dnešní době, která si ráda říká civilizovaná, už i v Sartene mají dveře v přízemí a domů nechodí po žebříku do střílny v prvním patře, ale neprůstřelné sklo před okny francouzských četnických stanic má nejspíš svůj dobrý důvod.

Cesta

Všechny podrobnosti jsme se dozvěděli cestou v autobuse od průvodkyně Zuzany. Její úloha kromě výkladů historických a geografických spočívala především v neustálém přepočítávání účastníků, abychom někoho cestou neztratili. Tato noční můra všech průvodců nám přišla pošetilá – vždyť stačilo hlídat pouze Růžu. Když se neztratil Růže, tak už nikdo. Ale abychom jí nekřivdili, byla také jediná, která se dokázala s Francouzi domluvit.

Cesta autobusem na Korsiku trvala téměř přesně den. Vyjeli jsme v příjemných osm ráno do Prahy, v poledne se naložili do autobusu. Darina (pro neznalé - šéfka cestovky, která nás vezla už kdysi do Švédska) měla vše dokonale připravené a celý zájezd nepotkal jediný vážnější problém. Cestu Rakouskem nám zpestřovaly granáty obou druhů dodávané ministerstvem obrany a útoku, pivo, jehož nevyčerpatelné zásoby autobus vezl a intelektuálně náročné filmy, z hlavně ten o lyžařích Radka opravdu nadchl tak, že žádal pokračování. Dostalo se mu pohádek.

Cestu Itálií jsme prospali a vzbudili jsme se až na nábreží v Livornu, vedle obrovského trajektu. Najetí na loď netrvalo dlouho, vyplutí proběhlo přesně na čas. Po deštivém Česku byla slunná Itálie skvělým začátkem dovolené. Moře bylo jako rybník, ovšem kdyby v rybníku byli delfíni. I když byl trajekt

veliký, němečtí důchodci zabrali lehátka na palubě a dokázali se tak spálit hned první den. Volné místo mezi lehátky zabrali špinaví fakani a jejich nervózní matky. Do kůže zašití motorkáři tak byli nuceni polehávat na schodištích a vůbec všude.

Pluli jsme čtyři hodiny trasou, kterou zkušený Růže zval orthodromou, okolo ostrovů větších i menších, které zase Přema vydával za Elbu, obvykle však ležely na nesprávné straně lodi. Přema, který už jednou na lodi jel, to vysvětloval tím, že jak známo, na lodi pravobok rozhodně není napravo, tedy alespoň ne vždy, takže leží-li Elba napravo od lodi, je to vlastně na správném místě vlevo.

Vlastní plavba byl neorganizovaná až chaotická, kapitán neměl proslov a stewardi nejen neroznášeli šampaňské, jak by se na loď této velikosti slušelo, ale ani nebyl činěn nácvik paniky v záchranných člunech, kterých bylo ještě méně než na nechvalně známém Titaniku. Dokonce ani nebylo zvoněno na znamení, že se otevírá lodní bar, takže jsme museli vzít věci do vlastních rukou a dát po kalíšku ze zásob. Holky záviděly, když viděly cizí prošedivělé gentlemany v tweedových sakách, kteří nosili svým mladým společnícům šampaňské a pamlsky. Závidět nemusely,

my jsme přece taky byli prošedivělí dost. Asi jsme neměli ta správná saka. Spíše jsme je litovali (tedy ty postarší gentlemany), co si to na svá stará kolena naložili.

Pak se jeden ostrov začal zvětšovat, na loď naskočil z malinké kocábky lodivod, kapitán s tou horou železa zahaněvroval do zátoky a neuvěřitelně přesně přistál v Bastii. Loď vyplivla ze svých šesti nákladových palub chumel aut a mezi nimi i náš autobus. Kupodivu se nikdo neztratil, jak několikrát Zuzka přepočítala. Ani jsme si nestačili pořádně prohlédnout promenádu v přístavu lemovanou palmami a vyrazili jsme do hor. Bylo nutno vysadit šest turistů, kteří chtěli přejít Korsiku po GR20, na Col de Vergio.

Bastia

Nápad přejít Korsiku pěšky po horách, když se uváží, jak krásné jsou pláže u moře, je sice hodně uhozený, ale chtít dojet do průsmyku autobusem s přívěsem jak barák je kravina. Napřed se dělala zácpa jen za námi, po pár serpentínách byla zácpa všude. Na vině nebyl jen náš autobus, pro tuto silničku naprosto nevhodný, ale i někteří místní řidiči, kteří řídili hůř než průměrná blondýnka a vyhnout se stojícímu(!) autobusu bylo nad jejich síly. Naštěstí se vždy našel nějaký divočejší řidič, který ty váhavé seřval a donutil projet, když se báli o lak. Takže jsme měli dost času si prohlídnout nádherný kaňon s čistoučkou vodou plný tůněk a peřejí, kterým jsme do hor jeli.

Růže, jako obvykle, situaci popsal krátce, zato trefně:

Logistika našeho zájezdu měla trhlínu v tom, že jsme se rozhodli hodit turistickou sekci do hor. Bohužel však byly všude úzké silničky, tak na šířku autobusu s protisměrem včetně. Často tedy vznikaly kvůli nám kilometrové zácpy, při kterých jsme se potkali i s rodilým Vendeťanem, který tak zeřval svého kkrajana, co se bál projet úzkou mezírkou, že tento naskočil do auta jako čemeřice a mezírkou projel jako drak. Nicméně musím říct, že tak rozčilenýho borca jsem ještě neviděl. Kdybych byl filozof, tak bych řekl, že takto si představuju do běla vytočený jsoucno. Nicméně po té co jsme minuli hlavní horský pás jsme se střetli ve vesnici s řidičem, který chudák tak dlouho jel, až se odřel, což ovšem musel tušit už od samého počátku, neb všichni ostatní to vzali bez problémů přes chodník. Perličkou pak byl participant z místní hospody, který ochotně asistoval se slovy: "Korí korí" (korsicky "Můžeš") až to skončilo takhle. Participant se po té zdekoval a na jeho místo nastoupili 4 povolání žandáři, mezi nimiž pobíhal šofér s výkřiky "Koríma! Busi! Koríma!" což se dá přeložit jako "Podívejte se na ty blbce s autobusem!"

To už jsme se dostali do průsmyku Col de Vergio, vysadili turisty uprostřed krásných hor a borovic s dlouhými vlasy, popřáli jim hodně zdaru a po znatelně širší silnici pokračovali až do dnešního cíle, kempu u Propriana. Propriano leží v krásné zátocy s kilometry pláží na opačném konci ostrova. Dojeli jsme pozdě, ale na krátký večírek s nezbytným šampaňským (Janinka) to stačilo.

Campomoro

Nedělní ráno začíná nezvykle. Napřed mě budí kohout, pak Růžův budík, nastavený ještě na letadlo v Paříži (pokud nechápete souvislost, nevadí, Růžovi

obvykle nerozumí nikdo, s tím je nutno se smířit), a nakonec Přema, který se jal budit celý kemp preludováním na housle, což budilo u Francouzek, zjevně unavených po vášnivé víkendové noci, velké pohoršení. Francouzka ovšem, jak nám Růža vysvětlil, měla na nasranost nárok, neboť podle něj byla frigidní, čím přirozeně myslel gravidní, a to ještě s jakýmsi ošklivým Kurdem, který se poflakoval vedle.

Po opulentní snídani (všechny snídane zde byly opulentní a večere jakbysmet) jsme vyjeli na první výlet. Hned se ukázalo, že i okolo pobřeží se dají vést silnice zásadně a důsledně do kopce. Cílem bylo Campomoro, což je víska na jih od nás, s typickou strážní věží proti Janovanům. Cestou koupačka v krásně tyrkysovém moři, pláž bez živáčka. Na kopci, ve vesničce Belvedere u kostela, jsme dali oběd a Danuščiny řízečky.

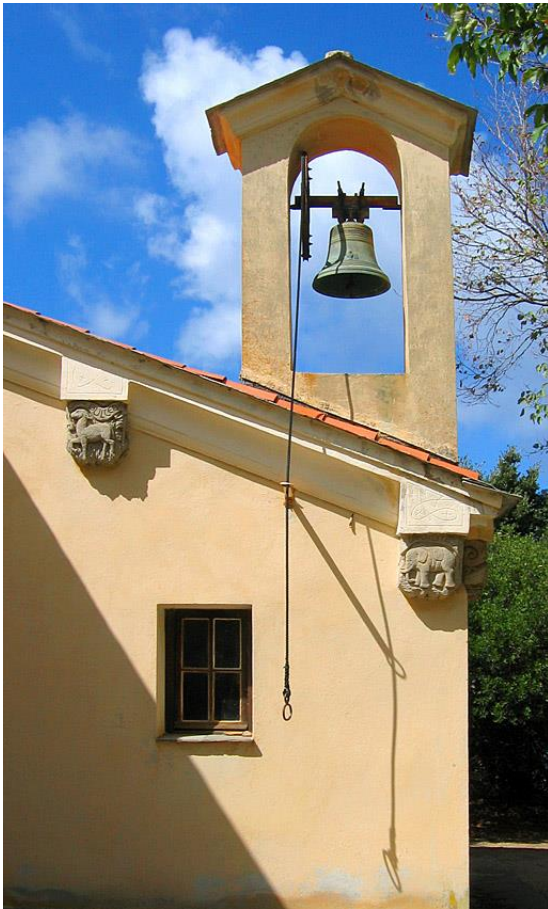

Probíhá pokus o sestavení živého nápisu „Korsika“

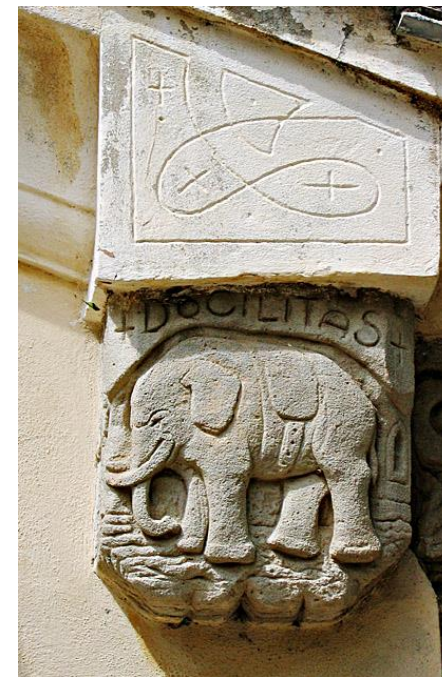
Krásky v akci

*Polední odpočinek
ve vesničce
Belvedere*

Kostelík v Belvedere

Stražní věž Janovanů nebyla sice nijak zázračná, ale rozhled z ní byl pěkný. Ten první den nám na Korsice připadalo zvláštní všechno, od rázovitých domečků a vesniček po palmy, přes kaktusy kolem cest (hrozba pro naše duše Barum) po všudypřítomnou anýzovou vůni linoucí se z macchie. Jen ty kopce kdyby nebyly. A koupání bylo vždycky až dole, ne nahoře, kde jsme to potřebovali mnohem více.

Na večer jsme koupili něco místního vína. Přema opět krátce preludoval, poučen, kdy se to smí a kdy už ne. Někteří toto preludování odnesli, jak tvrdí zlí jazykové, podvečerním bolením hlavy, ale skuteční znalci to viděli jinak a šli se raději koupat, prý proto, aby zakusili ten libý pocit, který Přemovy housle dokáží vyloudit jen z velké dálky. Radek to popsal takto:

Při jeho ranních a večerních korsických houslových preludiích se pouze několik okolo ubytovaných frantíků a germánů houfovalo na zápražích svých chat a stanů, někteří dokonce podivně gestikulují. Z některých posunků bylo patrné, že hudební vytržení nebude pro tyto nekulturní barbary jejich parketa.

Český umělec se ale nenechal odradit a drže se hesla „tvrdý k sobě – tvrdý k druhým“ nikoho svým výkonem nenechal na pochybách, o co mu jde a kam směřuje. I perla sviním hozená zůstává perlou. Bylo krásné pozorovat jeho ženu Danušku, jak dojetím zamačkává slzu po zvláště vydařeném trylku, parádě, kterými umělec skutečně nešetřil a opakoval je i 11x !!!

*Drobnou chybou snad bylo, že umělec obrátil normálně zavedený rituál a několik lahví vína do sebe postupně vléval paradoxně až **po** (!) večerní produkci. Tím docházelo k jejímu zkracování a některé skladby jako by neměly šťávu ...*

Věřím ale, že návrat do domoviny mu dá sílu tento paranormální jev překonat.

Po večeři následoval večírek, vyplněný převážně diskusí nad Danuščiným výrokem, že Přema je skutečně trochu sebestředný, což Radek rozvinul do tvaru „samolibý sebestředný hajzl“. Proč volil tato slova už nikdo pořádně neví, asi šlo o nějaký problém s kremžskou hořčicí, jež nestihla dohonit ohřáté párečky, kterých bylo navíc jen pět.

Růža v noci chrápal.

Propriano a záliv Valinco

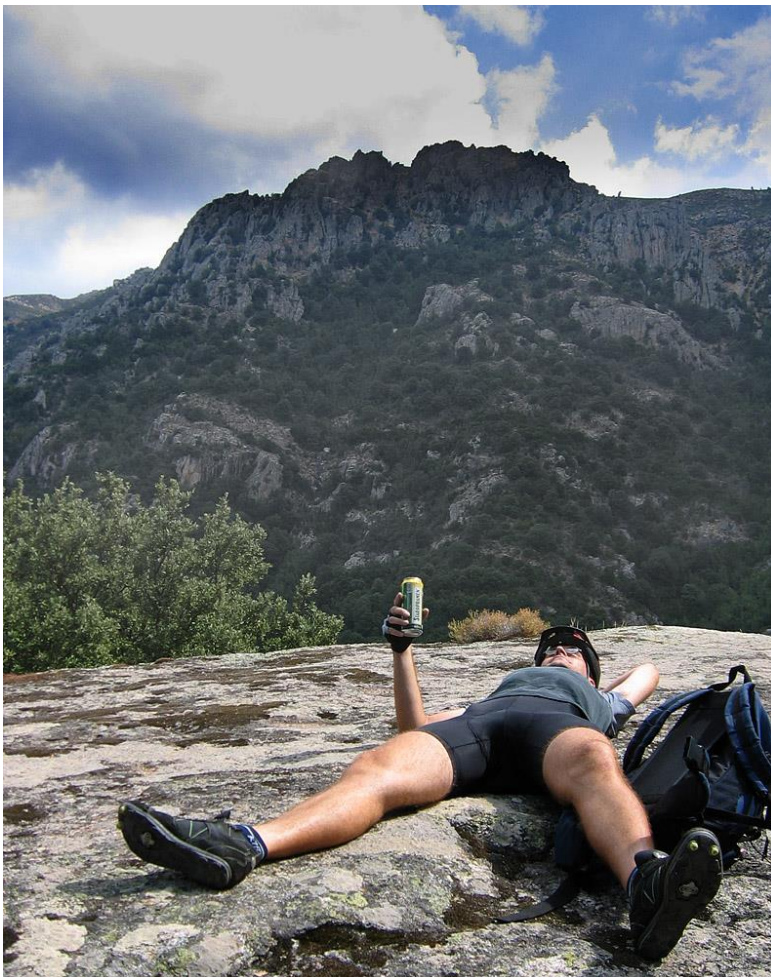
Col de St-Eustache

Ráno byl zaveden nový, a nutno říci velmi příjemný, zvyk: vynesení domácího bůžka na pláž k uvítání vycházejícího slunce. Domácího bůžka nosila Jana a starala se o něj skutečně mateřsky. Přes všechnu péči bůžek chřadnul a ubýval, i když jsme ho všichni laskali. Tak se stalo, že původní láhev Jägermeistera musela být nahrazena bůžkem druhé kategorie, totiž jablkovicí.

Po koupání snídaně a pak autobusem do Bicchisana, ležícího asi ve 435 m. Odtud už po svých do sedla Col de St-Eustache (930 m). Převýšení 500 m se konalo na 10 km, takže to zase tak strašné nebylo. Sebestředný Přema fingoval defekt na plášti a vrátil se autobusem. Cesto jsme poprvé narazili na projevy lásky Korsičanů k francouzské vlasti – všechny směrovky měly francouzské nápisy zamalované a pro jistotu prostřílené z brokovnic.

Zatímco Pavel se už vyvaluje na kopci, Danča ještě maká.

Nahoře už bylo citelně chladno a začínalo poprchávat. Raději jsme zabočili do bufetu na sedle, kde už postávalo půl tuctu lesníků, kteří vyčkávali, až bude čas siesty.

Popíjeli pastis, tož jsme si poručili taky a za dohledu zarostlého barmana jsme se ho učili pít. My jsme to zvládli, ale on měl s naší slivovicí větší problém, asi se bál oslepnutí. Růža to vystihl půvabně a v souvislostech, které mi dosud unikaly:

Klasických bufetů - v originále "Buvette" - nepotkáme na Korsice mnoho. Civilizace zde sídlí v městech a městečkách, mezi kterými všeho všudy projíždí zpravidla bez zastavení. O to více nás potěšila tato turistická základna s tímto veskrze originálním korsičanem. Mával na nás nadšeně vykřikující již asi půl kilometru předem a pokud bych to měl přeložit podle svých znalostí francouzštiny, tak bych to přeložil jako: "Slované slované - nová vlna v budoucí historii našeho ostrova!" Na důkaz svých slov předložil pastis a a vyfotil se s členkami sboru s národní korsickou vlajkou, což bylo podle průvodkyně Zuzky poprvé od dob Pasquala Paoliho, otce vlasti, který v roce 1755 vyhlásil na dobu tří let korsickou samostatnost. Standardně jsou prý korsičané eufemisticky řečeno uzavření, ale patrně nikolivěk před slovary, (asi je nepovažují za lidi v pravém smyslu slova :))

Pastis je druh anýzového alkoholického nápoje francouzského původu. Tento francouzský národní nápoj uvedený na trh roku 1932 Paulem Ricardem měl nahradit v té době zakázaný absint. Pastis je obvykle čirý s jantarovou barvou, avšak smíchaný s vodou se stává mléčně bílým. Obsah alkoholu je 40%. Tolik teorie, prakticky vzato jsem vždy musel myslet na vyšší společenské poslání tohoto přípitku, neb jinak bych to do sebe asi nehodil, takové to bylo lepidlo. Nadto jsem si to ředil vodou, takže jsem vždy úspěšně upil a pak jsem si to dolil vodou, takže jsem měl furt stejně, no hrůza :) Ale zase na straně druhé vždy, když místní barman již ze své dobré vůle nám dolíval, tak jsem nadšeně přítakal :)

Po obědě jsme vyjeli dál pěknou silnicí, bohužel špatným směrem. Po několika serpentínách dolů jsme zjistili omyl a poslechli šipek, ukazujících zpět nahoru k bufetu. Výsledkem byla druhá runda pastisu, další skamarádění s barmanem a mnohem lepší nálada. Růže usoudil, že se jedná o chronosmyčku.

Chronologická smyčka, to bylo tak: Slované, jako nová vlna v korsické historii, opustili bufet od této chvíle již asi tak před hodinou. Nicméně trasa, na kterou se Slované vydali byla poněkud příliš vyzývavá a bufet stále nedaleko za zády. Proto, když Slované zvážili všechny okolnosti, rozhodli se zajet ještě jednou na pastis a zvolit sobě uměřenou trasu. Z toho důvodu nastalo sbratření podruhé. PS: pokud by si někdo myslel, že je Slovanů na ostrově tak mnoho, že se vyplatí kvůli nim držet

bufet, tak to asi tak není, pravou komoditou pro místního barmana byli místní silničáři, kteří tam byli vylepení prostě pořád s nákladáky zaparkovanými opodál Ti byli fakt happy :)

Cesta dolů pak byla nikoliv po asfaltu, ale po šotolinové silničce, pořád dolů, až mě bolely ruce od brždění. Ale okolo byly pěkné růžové hory a nádherně vonící borovice, nikam se nespěchalo a dokonce nikdo nehavaroval ani neměl defekt. Celou cestu jsme nepotkali živou duši, jak se v zemi s 20 obyvateli na čtvereční kilometr dá čekat. Samozřejmě sjezd neměl dlouhého trvání a zase nastaly kopce, moře se však blížilo a koupačka byla bezva.

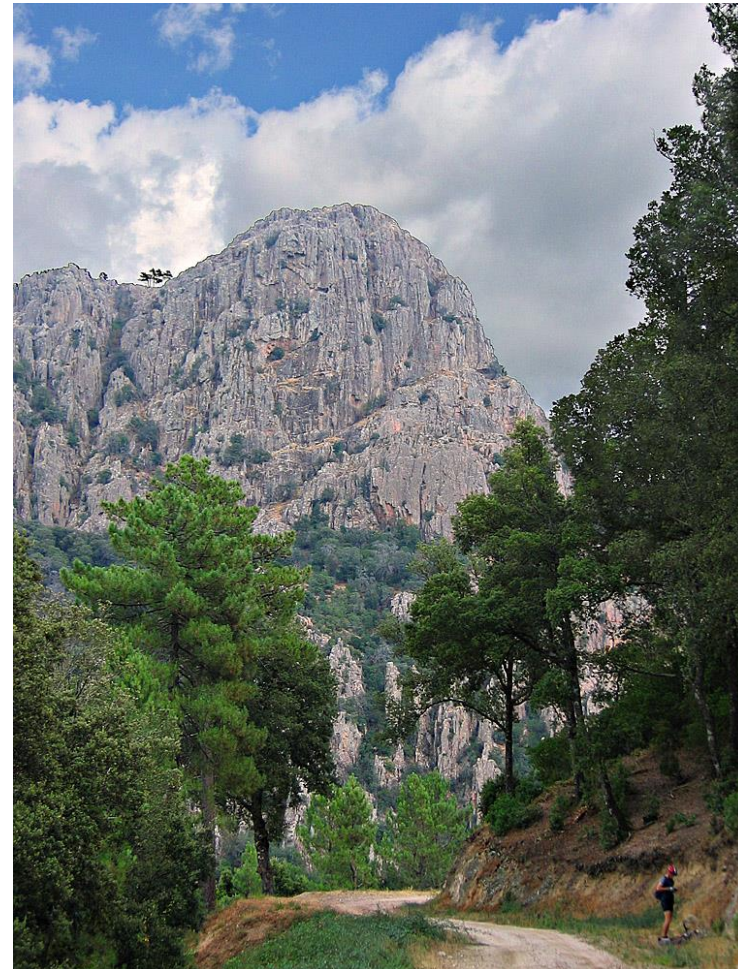

Večer jako předkrm bagetka s kozím sýrem a korsické víno, pak polévka hrachová, kuřátko, večírek a další víno, při němž se důkladně probral Radkův láskyplný výrok dne, který pronesl na pláži, když Evu nazval „rozkvetlým bůčkem“ v narážce na její plavky s přírodními motivy.

Růža v noci chrápal.

*Ve sjezdech bylo obdivování
scenérií někdy dost nebezpečné*

Polodivocí vepřící

Účastníci zájezdu

Danuška

má mezi účastníky nezastupitelnou funkci. Především se stará o Přemečka. To tedy není procházka provoněnou pasekou, zejména s přihlédnutím k jeho spotřebě. Musí také řídit Ministerstvo obrany a útoku, což je skutečně náročné, a neztratit přitom optimismus. Jak to všechno zvládá by si žádalo hlubší psychologickou studii, ona to bere tak, že musí. Přema to bere jako samozřejmost, takže je vše pěkně harmonické.

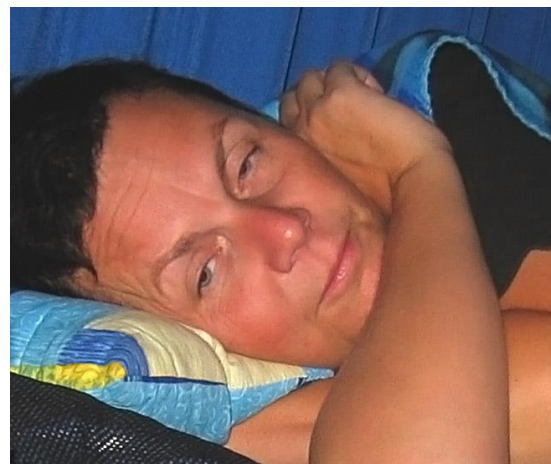

Eva čili Lotraska

Kdosi o ní řekl, že to není člověk, ale živel. To je rozhodně příhodnější charakteristika než „rozkvetlý bůček“, jak ji nazval Rades, uchvácen pohledem na její plavky. Něco jako pud sebezáchovy ji opustilo už dávno. Celou dobu jsem měl pocit, že tenhle zájezd je pro ni nějak málo akční.

Janinka

je naše dobrá duše, která pod svá křídla vzala hladové strážníky a po celou dobu je rozmazlovala teplými jídly večer a vychlazeným aperitivem před ranními koupelemi. Jen jedno nezvládla – slibovanou pohádku o Cvrčkovi.

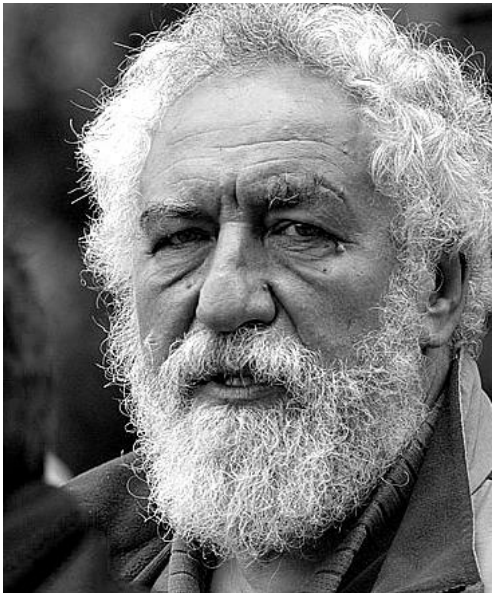
Martina,

řečená také DSI čili Dejsi, zdatně sekundovala Janě při péči o strážníky a o domácího bůžka, ale nevěnovala se jen nám. Dokázala mít u sebe za každé situace vždy alespoň jednu plechovku piva. Dokázala se i seznamovat s Korsičany, kterým bychom se my raději vyhnuli. Jediná svobodná osoba mezi námi měla nápadníků dost, ale jakých! Důkladnou analýzou jsem na to přišel – nejde zde vůbec o Martinu, ani o její klady a vnady. Problém je v těch nápadnících. Ti inteligentnější, když vidí Martinu ve společnosti tak skvělých a krásných gentlemanů, jako jsme my, okamžitě ztrácejí zájem, protože si mylně myslí, že nemají šanci v takové konkurenci. A ti blbější, kteří si myslí, že šanci mají, ji zase nemají. To nás (jako pány) velmi deprimuje a máme výčitky svědomí.

Pavel

je tím, kdo se stará. Stará se především v rámci genderových stereotypů (naštěstí zde tentokrát nebyl nikdo, komu pohlaví vadí) o ženskou složku, která potřebuje tu opravit ložisko, tu zalepit defekt. Stará se o ty, kteří jedou do kopce pomalu, aby se neztratili. Stará se ovšem i o ty, kteří jedou vpředu, aby nezabloudili. Tohle pendlování vyžaduje značné fyzické vypětí, což Pavel zvládá také. Stará se i o Růžu, což vyžaduje nejen vypětí fyzické, neboť Růže se s oblibou ztratí i na rovné cestě, ale především hlavně neustálou pozornost, neboť Růže své nápady nejen vymýšlí, ale i realizuje. Také je jediný, který chápe, že Růža myslí matka když říká otec, a dokáže rozumět i Růžovu T9 dialektu, kterému jinak nerozumí skoro nikdo. Nemluvě o tom, že má smysl pro geometrii, zejména při přípravě obložených talířů na snídani a večeře.

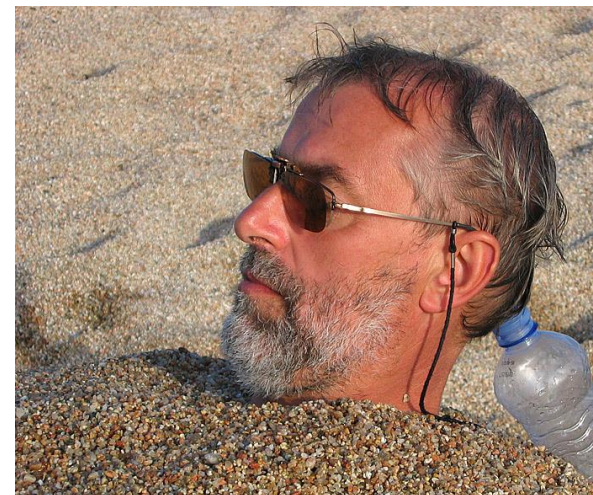

Přema

je, jak už bylo řečeno, poněkud sebestředný, ale čím více stárneme, tím je nám jeho lenost sympatičtější a máme tendenci si ji vykládat jako nezištnou starost o naše pohodlí. Na druhé straně jeho direktivní forma demokracie vede k tomu, že než se k něčemu rozhoupeme, máme to přikázané a basta. Považuji to za velmi pohodlné pro nás.

Radek

jako partner Evy to nemá lehké, nicméně co si vybral to má a pěkně si to užívá, neboť jeho krevní skupina je stejná. Jeho humor by slušel leckterému anglickému gentlemanovi.

Růža

je kapitola sama pro sebe, exot, jehož maska prostáčka je rafinovaná stejně jako jeho úvahy o životě, vesmíru a vůbec. Jeho invence je nekonečná a nápady obvykle šílené. On to ví a proto je také realizuje. Rozumí mu kromě Pavla málokdo. Jeho vyjadřování se běžné mluvě podobá jako Picassův obraz podobence v pasu. K hovoru s ním nestačí ovládat T9, znát všechny epizody Červeného trpaslíka. Musíte především uvážít, že říká pravý opak, ovšem jen někdy. Na Korsice se stalo něco neuvěřitelného, když se **ani jednou neztratil**.

Já

jsem byl nejstarší účastník zájezdu. Když jsem si to uvědomil, byl jsem poněkud v šoku a nebýt ministerstva obrany a útoku, tak jsem to snad nerozdejal. To se mi ještě nestalo. Nemyslím, že si toho ostatní nevšimli, ale přetvařovali se dobře. Ať tak nebo tak, začínám cítit tajné sympatie se sekci gerontů

Filitosa čili odpočinkový den

Ráno koupačka. Jana pečlivě opatrovala domácího bůžka, ale zase nějak utrpěl úbytěmi. Zuzka přinesla objednané bagety a snídane byla opět bohatá.

Dnešní den je odpočinkový. Zatímco ostatní účastníci šlapou na Filitosu, naše sekce volí nejprve koupání na první pěkné pláži se skalami, kterou jsme našli asi 3 km od kempu rovnou u silnice. Po prvotním vykoupání se vydělila menhirová sekce, která se vydala do Filitosy na prohlídku menhirů, a polomenhirovou sekci, která výlet absolvovala jen na stránkách průvodce a celý den se opalovala. Večer byli její členové lehce poznatelní podle spálených pleší u pánů a bříšek u dam.

Ve Filitose, do níž, jak jinak, bylo nutno vyšlapat do dlouhého kopce, menhiry skutečně byly. Ne že by nebyly zajímavé, ale jejich pojednání jako atrakce bylo nešťastné. Že co pět metrů čouhal ze země zelený plechový hříbek, z něhož se linula podivná melodie, již by bylo možno nejlépe charakterizovat jako repertoár uspávačů hadů pro obzvlášť neposedné plazy, to by šlo ještě skousnout. Ale jen úplný duševní naháč postaví těsně vedle starobylého menhiru aluminiový informační sloup. A největší atrakcí byl kamenný dinosaur, kterého jeden kámen celkem připomínal.

Po prohlídce se z menhírové sekce vydělila sekce supermenhírová, čili Růža a já, která se rozhodla dodržet denní itinerář a vydala se nejprve po trase do Calvese, malé horské vesničky, což představovalo 8 km

neustálého stoupání. V Calvese jsme byli v době siesty a nikde nebylo ani živáčka. Prohlédli jsme si malebné domky a kostel, a jeli dál dlouhým sjezdem alejí korkových dubů a typickou korsickou krajinou s pastvinami a všudypřítomnou macchií s anýzovou vůní. Háje korkových dubů zapůsobily na Růži tak, že dokonce začal veršovat.

Není žádný hňup když předpověděl a posléze vskutku objevil Korkový dub!

(míněno kolega Rybák)

Kůra z korku zašpuntuje víno i tullamorku

(některé věci jsou spíš o tom, že mi dobře vlezly do rýmu)

Po sjezdu ke krásně čisté říčce jsme už pokračovali po rovině – první po několika dnech. Vítr přirozeně foukal od moře proti nám celou cestu. Zde už byly zavlažované louky, pole a vinice.

Večer samozřejmě koupání do západu slunce, byly dokonce slušné vlny a polomenhirová sekce byla poněkud spálená a omletá.

Před večeří jsme dali Alešovu slivovici (výborná!) jako aperitiv, pak skvělou česnečku a makarony, k nim víno Monte Cinto, které jsme vyhodnotili jako místní nejlepší, ovčí sýr a oslí salám.

Večírek se tentokrát vydařil silně. Byl věnován aktuálnímu tématu holení, tedy dámskému holení. Zjistili jsme, že bobr je holt bobr a že je to tedy nesmysl a vůbec, má být broskvové chmýří, ale hlavně nesmí být vlk. Při tomto tématu udělala Danuška klasický krok stranou a jala se vzpomínat, jaké to bylo, když žádala Přemovy rodiče o ruku jejich syna. Přemek z toho byl poněkud nesvůj (tenkrát i nyní), mumlal něco o Chlumci a motykách, či spíše motyce a pak ještě o Pegině.

Růža v noci chrápal.

Divná bylina, asi z čeledi áronovité, ale dál jsem ji zařadit nedokázal.

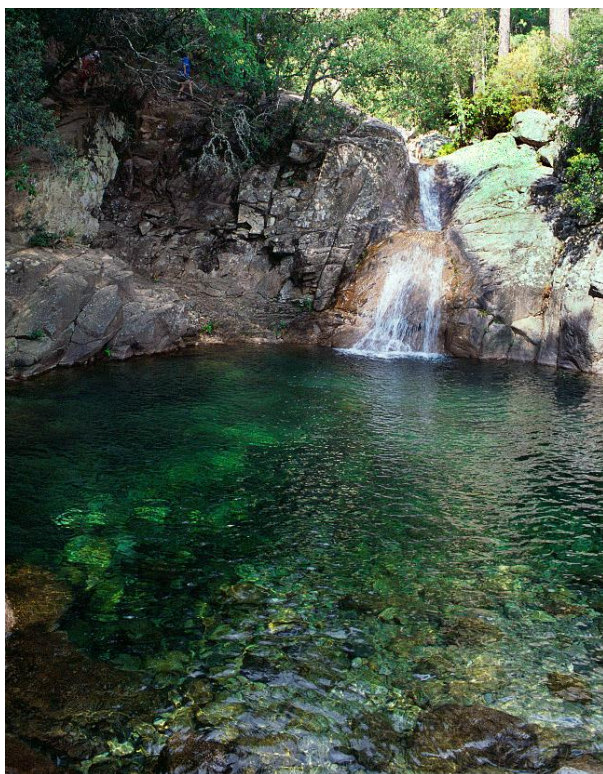
Růže v háji korkových dubů

Večerní siesta se chystá

Col Bavella a Sartene

Dnes je naplánován bohatý program – kaskády Polischella a sjezd z Col Bavella, takže se spěchá a tudíž žádné ranní koupání. Danuška spěchala tak, že se srazila se závorou v kempu při pokus projet za autem, které si ji otevřelo. Naštěstí měla helmu, jinak by byla pořádně praštěná.

Kaskády mě docela zklamaly. Ne že by nebyly pěkné, ale nějak to nebylo to, co jsem čekal. Voda byla průzračná, vodopády se tříštily, a to bylo skoro všechno. Okolo byly slušně vysoké skalní stěny, omleté ledovcem do pěkných oblých tvarů, a na nich na těch nejnemožnějších místech si rostly borovice. Voda snad nebyla ani moc studená, podle toho, jak se v ní někteří ráchali. Danuška s Přemkem připomínali spíše mrože. Přema dokonce prolezl i vodopádem, aniž by jeho trenky utrpěly škodu, i polohu změnily jen nevýznamně.

Autobus nás vysadil v sedle ve výšce asi 1230 m. Už zde bylo docela chladno, tak jsme rychle jeli dolů. Dloooooouhý sjezd to byl. Ale okolo byly pěkné hory a výhledy nás nutily neustále zastavovat. Taký vesničky v úbočích byly nádherné. To jsme už sjeli mezi korkové duby a opuncie, se svými oranžovými plody velmi fotogenické. Janě se líbily méně, protože si trnem propíchla duši. Naštěstí Pavel byl po ruce a vše bleskově opravil.

V Levie, což byla další vesnička ve sjezdu, jsme dali kávičku, a jeli dál. Potřebovali jsme být včas v Sartene, nejkorsičtějším ze všech korsických městeček, neboť zde čekal autobus. A Sartene, jak každý ví, je na kopci. Danuška byla sprostá už dole.

Nakonec jsme to stihli, pozdě ale přece. Úzké uličky byly nádherné a nebýt záplavy turistů a krámků s pičovinkami, mohlo to být jak za dávných časů. Večer jsme od autobusu sjeli rovnou k moři a dali ještě při západu slunce pořádné vykoupaní, ale vlnky byly tentokrát nepatrné.

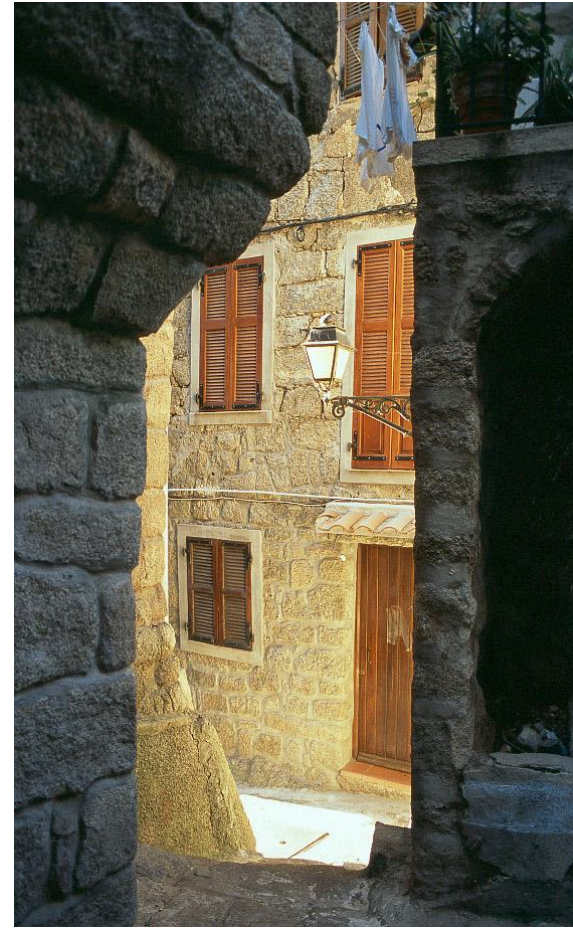
Levie

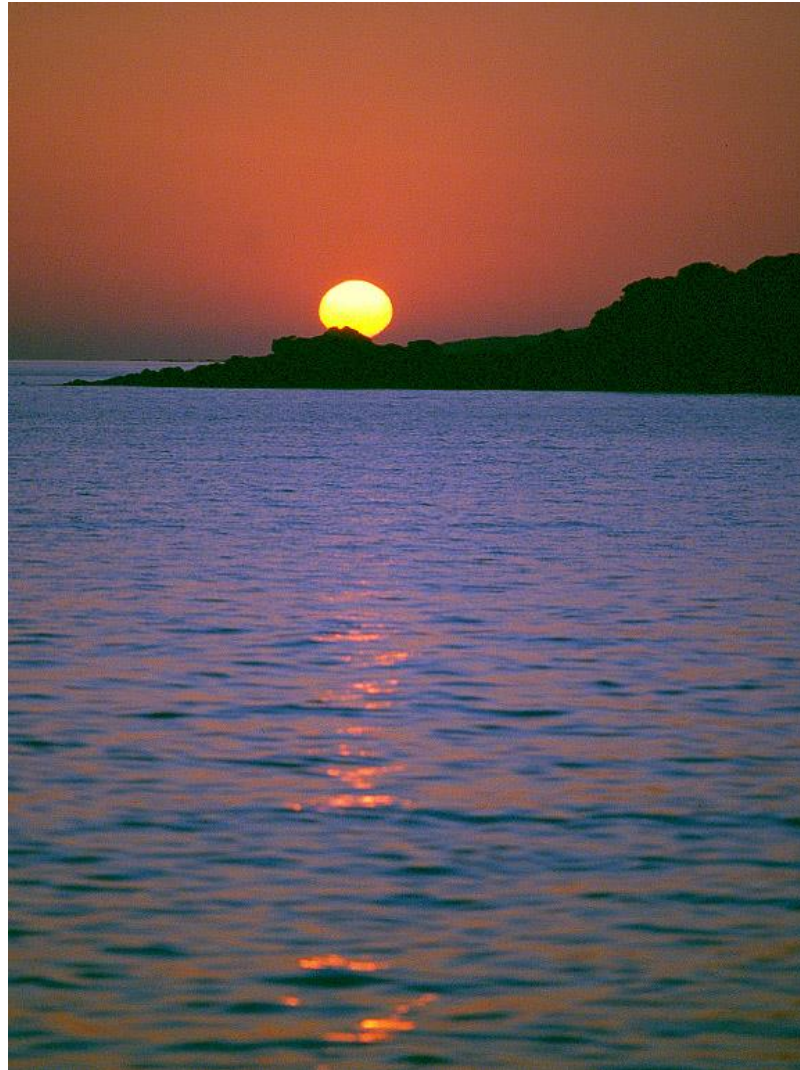
K večeri česnečka, uzené s brambory a salát. Po té se podávala káva s eierkoňakem a na závěr eierkoňak s rumem.

Růža v noci chrápal.

Sartene

Odbočení čili něco o Korsice

Pro ty, co Korsiku navštívili, to není nic nového, ale pár skutečností by se mohlo hodit. Takže – Korsika je ostrov, a to ostrov skoro neobydlený, alespoň podle našich měřítek. Na čtverečním kilometru tu žije v průměru asi 25 lidí, ale ve skutečnosti na domorodce narazíte jen ve městečkách. Polovina obyvatel totiž sídlí ve dvou největších městech, ten zbytek osídlil ostatní městečka. Navíc, jak jsme zjistili, správný domorodec má rád siestu pěkně doma v chládku, takže venku potkáte tak akorát turisty.

Název Korsiky se dokládá prý od starých Řeků, jmenovitě synů Héraklových, samotní Řekové jej ale zvali Kalliste čili Nejkrásnější. Saint-Exupéry říkal, že Korsika je růžový kámen vržený do Středomoří.

Korsika je ostrov francouzský. Jak ukazují zatřené nápisy na směrovkách, občas vylepšené střelbou z místní oblíbené hračky, totiž z brokovnice, a pancéřová skla před okny policejních strážnic, mají Korsičané k Francii skutečně vřelý vztah. Korsickým znakem je hlava mouřenína s šátkem okolo čela. Oblíbený je tu ale i Che Gevara.

Že Korsika je hornatá už bylo řečeno. Je také skoro celá zarostlá macchií. Botanik by to asi popsal trochu lépe, ale mě se to jevilo jako houština všelijakých trnitých keřů a stromů, prokládaných eukalypty a kaktusy v nižší polohách a borovicemi v horách. Na jaře prý krásně kvete, i na podzim však pěkně voněla, především pronikavým anýzem. Macchií se mohou prodírat tak akorát polodivoká prasata, kterých je tu úctyhodné množství. Nás zaujala především vynikající paštika z těchto tvorů, patřící k místním specialitám. Že chutná i místním dokazuje neuvěřitelné množství nábojnic, válejících se všude v lese a okolo cest.

Korsická architektura je povětšinou stará a patřičně zchátralá, což se líbí turistům, posedávajícím v úzkých uličkách městeček a nakupujícím přišerné kýče. Ve skutečnosti ty úzké uličky jsou výsledkem stísněnosti místa v hornatém terénu a nutnosti vměstnat se za hradby chránícími před mořskými nájezdníky, a hlavně potřeby bránit se proti sousedům v rámci zde velmi oblíbené vendety. Tento domek třeba vedl Růžu k úvaze poetické

*Fotko fotko, zda-li něčím signifikantní seš?
Zda vypovídáš víc než moje pleš?
Mám v sobě oblohu modrou a kámen bílý
na který jsi hleděl zpola uhranutý
víc než jen malou chvíli*

Korsika toho nabízí spoustu – krásné pláže písčité, skalnaté i oblázkové, místní vína a sýry, již zmíněnou kančí paštiku, růžové hory a vonící borové háje, malebné vesničky natěsnané na horských srázích a historická přístavní městečka. Přesto hodně zbývá na příští výlet.

Jací jsou vlastně Korsičané se mi zjistit nepodařilo, ti nevzdělanci vůbec neumějí česky. Zdá se, že převzali od Francouzů prezíravost ke všem ostatním cizincům, zálibu ve víně, sýrech a gastronomii vůbec, od Italů pak siestu, zásady domovních instalací a prezírání pravých úhlů a podobných zbytečností.

Jak s oblibou říká Hercule Poirot, charakter se pozná podle nenápadných maličkostí. Třeba podle provedení vodovodních přípojek nebo, a uznáte jistě, že fotogeničtějších, vrat a dveří, charakterizujících současné Korsičany lépe než našňorené obchůdky se suvenýry nebo hospůdky pro turisty.

Bonifacio

Ráno po koupání opět opulentní snídaně - hrozny, bagety, nutella, marmeládka, jogurt, sýry a salámy a kdoví co ještě. Pak odjezd autobusem do Bonifacia malebnou krajinou přes Sartene a okolo moře.

V Bonifaciu se konala nejprve projížďka parníčkem do jeskyní, které měly být největší atrakcí, ale mnohem zajímavější byly pohledy na strmé břehy, na nichž se týčilo město. Neposlušné manželky prý zde musely skákat z oken rovnou do moře.

Zdálky bylo Bonifácio nádherné, zblízka bylo i v tuto dobu mimo sezonu ještě stále plné turistů. Úzké uličky a domy s rázovitými detaily (a bohužel i detaily moderními, třeba šíleně provedenými elektrickými a plynovými rozvody po fasádě), spousta krámků a hlavně barů a hospůdek. A taky hrozná obří reklama s neony přímo na čelní hradbě pevnosti, jinak velmi

fotogenické. V maríně kotvily obrovské jachty se stewardy v bílém, plachetnice všech velikostí a kupodivu i čistá voda. Z pevnosti byl pěkný výhled na moře a pobřežní skaliska. Když nás omrzelo prolézat uličky starého města, usadili jsme se na kávičko v jedné hospůdce, dali zmrzlinu a jeli zpět do našeho kempu.

Večer jsme ještě rychle dokoupili zásoby v supermarketu a pak skočili do moře. Přema dlouho preludoval. Večeře tentokrát byla společenská v kempu. Zázrak francouzské kuchyně se však nekonal. Dobrý salát,

Růža v noci chrápal.

následovaly tuhé hranolky a výborný špíz s pečenými rybami. Pak přišla buchta dusivka, podávaná jako desert. A k tomu všemu velmi ucházející červené. Pak už jen velmi krátký večírek, po kalíšku a spát.

Ze Sardinie je do Bonifacia skutečně jen kousek

Golfe de Valinco

Poslední den patřil k nevydařenějším, i když to tak ze začátku nevypadalo. Ráno jsme se šli koupat za slabého poprchávání. Po snídani se počasí začalo lepšit, jako by vědělo, že je nachystán výlet na

nejkrásnější
zdejší pláž
Cupabia.

Cesta vedla
přirozeně
přes pořádný

kopec, na jehož vrcholu byla moc krásná vesnička, pěkně opravená a upravená. Po příjemném sjezdu po silnici lemované pronikavě voňavým anýzem, neboť meze byly čerstvě vykosené, se přijelo přímo do zátoky s pláží.

Samotná pláž byla s jemným bílým pískem v zátoce s neuvěřitelně tyrkysovou vodou. Vždycky jsem si myslel, že ty reklamní snímky pro katalogy jsou dílem počítačů, ale ono to bylo ve skutečnosti ještě barevnější. Po ranním dešti nebylo na obloze ani mráčku a z obavy před spálením jsme zavčas vyrazili k dalšímu cíli

dnešní cesty, k malému městečku Port Pollo. Nic extra zde však nebylo, jen malá marína a zajímavě omleté černé balvany v moři. Martina zde našla opět jednoho ze

svých obdivovatelů a jen těžko se ho zbavovala.

Cestou zpět jsme zastavili na další pláži, kde už jsme ráno byli. Půjčovali jsme si Růžův šnorchl a kochali se malými rybkami v hejnech i většími rybičkami mezi balvany, nevinně vypadajícími ježky na skalkách a odlesky slunce na vlnami vymodelovaných ornamentech na písčitém dně. A to vše v neskutečně čisté vodě.

Večer jsme se chtěli sbalit, abychom ráno nemuseli spěchat, ale nakonec jsme správně usoudili, že ráno moudřejší večera a raději udělali večírek. Nejprve Pavel všechny překvapil názorem, že i Růže je sebestředný a sobecký a konkuruje docela silně Přemkovi. (S první částí jsme souhlasili, s druhou ovšem nikoliv!)

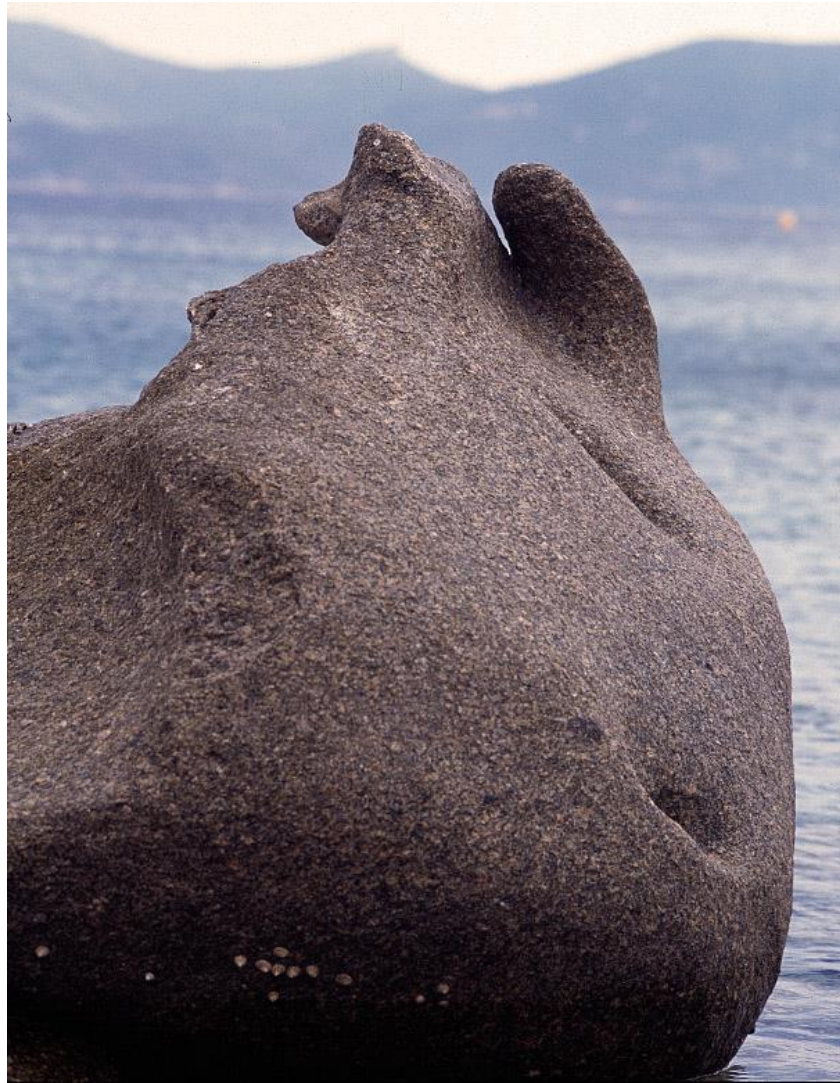
Další překvapení zažila Eva. Nasbírala si mušličky a ony se večer rozutekly, mršky. Prostě vystrčily nožičky, tykadélka a očka a mazaly bokem pryč. A pak že příroda není sviňa! Ukázalo se, že v každé se ukryl malý zlomyslný ráček poustevníček. Kdyby ve škole Eva dávala pozor, tak by to věděla, ale znáte to, co se v mládí naučíš, jako když hrách na stěnu hází.

Večírek se nakonec zvrhl v bouřlivou debatu o cíli příští dovolené. Přirozeně se k ničemu nedospělo, neboť vína nebylo málo. Danuška toužila vidět Čínskou zeď, Přema raději lodí po holandských kanálech. Tento nepřekonatelný rozpor debatu ukončil.

Růža v noci opět chrápal.

Corte

Poslední den. Vykoupali jsme se, nabalili věci, dokonce i Růža se stihl všechno nacpat do objemného batohu. Přemá dvě hodiny hledal své brýle a všichni mu museli pomáhat. Nejhorlivěji hledala Eva, která si na to vzala Přemkovy brýle, prý aby lépe viděla.

K snídani byla vyhlášena poušť. Po ní ještě poslední dlouhé koupání a pak se všechno a všichni nacpalo do autobusu a vydali jsme se na cestu napříč Korsikou přes hory do Corte, kde byl sraz s turistickou sekci. Tentokrát se žádné potíže na klikatých silnicích nevyskytly a dokonce i s turisty jsme se potkali. Zbylo tak dost času na prohlídku tohoto městečka, ležícího v horách. Stará část, natlačená okolo pevnosti, byla charakteristicky korsická s nezbytnými hospůdkami a museem, v němž převládal kult osobnosti osvoboditele Korsiky Paoliho.

Po prohlídce Corte jsme už jeli rovnou do Bastie, abychom stihli trajekt. Přijeli jsme v předstihu, takže jsme se mohli ještě projít městem. V parku jsme snědli poslední vrcholový kompot vylepšený rumem, který Danuška vytáhla ze svých nevyčerpatelných zásob. Danuška si našla pěkného koníčka – začala prohlížet místním poštovní schránky ve dveřích a zkoumat jejich poštu, prý aby lépe poznala, jací to jsou lidé. Nakonec ještě káva a víno na promenádě u Napoleonova památníku, kde byl jako mladý římský vojevůdce v sukénce.

Poslední fotky před pomníkem korsického velikána a nastupujeme cestu domů.

Corte

Epilog

Trajekt přijel na čas, naložil nás a pět minut před půlnocí vyplul. Rozložili jsme spaní na koberci v restauraci, ale nakonec jsem šel na horní palubu do lehátka. Zpočátku bylo docela teplo a krásné hvězdy na hlavou, ale za pár hodin začalo foukat a bylo protivně vlhko, které mě nakonec zahnalo do poněkud smradlavého spaní v restauraci.

Růža v noci chrápal, ale v hukotu lodního motoru ho nebylo slyšet. Takže možná ani nechrápal, anebo nespál a vymýšlel nějakou ptákovinu.

V Livornu opět přistoupil lodivod a kapitán jen tak mezi řečí přistál u mola. Loď nás vyklopila, Zuzana naposledy přepočítala a vyrazili jsme k domovu. Cesta byla dlouhá, nudná, ani intelektuálně ničiví Raftáci nezabrali. Každý už začínal myslet na věci všední. Příjezd do čistounkého a upraveného Rakouska s Alpami pokrytými sněhem nás definitivně vrátil z houštin divoké macchie, středomořské siesty a smaragdových pláží do středoevropské reality podzimního mrholení, schůzí a starostí.

A na úplný závěr ještě jednou z pera poety Růži, který si zabásnil takto

*Poezie hrubých stěn z kamene
inspirovaly Tě pro výlety zasněné
jižní slunce a stavení v křoví
kdo nám příběh ostrovní Růženky vypoví?
z naší squadry poskytl by každý
Růžence svoje služby hned
nezištnost zvláště při aktu závěrečném
moh by nám nejeden silný charakter závidět
však nebylo v CKAlpine programu
odvézt s sebou Růženku na (bicyklo)rámu
ACH! no co už...*

